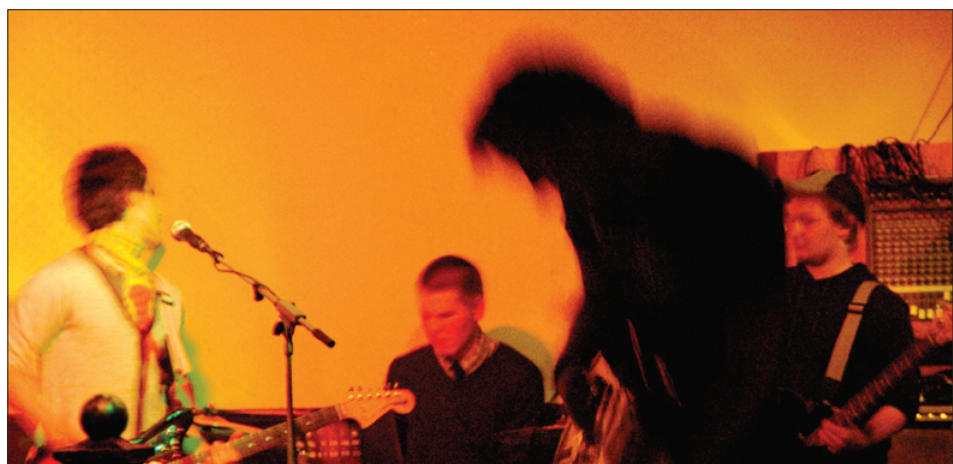

Mindekoncert for Karl Anton Jòhan Jògvanson Klein på Kaggin

Torsdag aften bød på nyskabende musikalske oplevelser i den gamle tønd. Med grupperne Story Ends, 200, 48 Pages, Razamanaz, Plastnoist

Af Nils Holmquist Andersen tidligere agent for Plastnoist Myndir: Ole Wich

For hvert et slag på stortrommen, var det som at høre Karl Antons hjerte. Her emmede en fælles åre, langt ud over det sædvanlige. En art "Plastnoist Revival" gik på scenen med nye ansigter, naturligt betinget af Karl Antons fravær. Broren Kaj Klein, der bor i Århus, havde med dyb taknemmelighed, for de manges hjælp, fået stablet sig selv på scenen. Der blev organiseret en koncert med godt 300 besøgende på 5 dage. Koncerten nåede ikke at blive annonceret i de trykte medier. Tydeligt berørt, og med hjælp fra en sjat whisky, satte Kaj fremragende musikere i gang. Flasken blev ikke ved med at være fuld. Men i de første sekunder tænkte jeg, hvordan klarer han at stå på scenen. Figurerne fra Plastnoist har sidst spillet sammen, dengang en hval fødte tvillinger.

Det var lige ved at være pinligt, når han ikke kunne huske teksterne. Men koret til brorens begravelse stod jo også med et salmehefte i hånden. Kaj kunne have gjort det bedre, hvis han fik et nodestativ. Det er svært at spille guitar, synge og holde en tekst, samtidigt. Men stortrommen bankede så hårdt, og den fælles åre støttede "Plastnoist Revival," så vi endte i kaosastronomiske guitarsoloer, da "Sørgmodige Vestmanna," som var det andet sidste nummer, blev fremført.

Der blev sagt at Anton var usædvanlig. Langt ud over det sædvanlige. Han var multimusiker. Han kunne benytte en tværføjte, slagtojs og perkussion, piano, flygel, og selvfølgelig guitar, men han var også multikunstner. Han malede akvareller, der blev lysere med årene, ligesom Salvador Dalis psykedeliske malerier. Han fotograferede, lavede grafik, filmede og digtede smukt. Intet var stort nok til ham. Han havde 18 computermonitorer stående i musikhuset, Margarinfabrikken. Han var også en god kok. Han gøglede med alt og alle, der kom i nærheden ad ham. Han var en stor mand. Det bar stemningen tydeligt indtryk af. Der blev i mellem hvert nummer sagt en masse rosende ord om ham.

Det sidste nummer på Kaggin

var en fortolkning af Deep Purples "Smoke On The Water" der med en sanger, som havde den perfekte vrede under stemmebåndet, så, mange rock'n roll konger i himlen ville gurgle med på Kajs whisky, hvis de kunne få lov til det. For det havde aldrig været Antons natur, at hvem som helst kunne deltage i Plastnoist, der blev altid stillet krav.

Forinden havde fire andre grupper været på scenen.

Story Ends beviste deres professionalisme via tre T'er: tighness, tribune, and tribute. Tightness, for, at have et afsindigt, men i det samme, iørefaldende og hurtigt tempo. Tribune, fordi, jeg tror, de kommer til at stå overfor en stor folkeskare på en tribune. Tribute, fordi de med deres bidrag på den moderne, nyskabende rockscene vil hylde Anton i forhåbentlig mange år endnu.

Det danske orkester Mew har bevist, at man kan spille ny skandinavisk rock med favnende klangbunde; Story Ends, at det kan gøres teknisk og lige så melodisk, selv når Story Ends tangerede i spektret mellem pæn falcet i balladeform, såvel som udtryksfuld spænding, der gik lidt over i maskingevær, når sangen

forsøgte at overtage tempoet, bar det oprindeligheden, især fordi, der kunne arbejdes mere med afslutningerne.

Men sceneshow, løjerlige indfald og anekdoter om Karl Anton nedsatte ikke det ellers høje niveau.

Efter en kortere pause kom der igen energi på strengene, tilsat heavy metal. Gruppen hed 200. En eksplosiv vitalitet virvlede i gennem Kaggins kælder. Det er dejligt at se det forfriskende mod, de unge musikere lagde for dagen. De varierede deres show med rock'n roll. Det var et ægte fuckhead band. Kompromisløst i sin kærlighed til rocken.

Så kom der et enkelt nummer med 48 Pages. Det var sangeren herfra, som havde koordineret koncerten. Tak for det!

Herefter gik Razamanaz på scenen. Et godt gennemspillet orkester med kopinumre som blandt andet bestod af sange fra legendariske Led Zeppelin. Beatles og Dylan blev også repræsenteret. Her gjorde sangeren, der også lagde stemme til ekstranummeret i "Plastnoist Revival" det store indtryk. Aparte var det at høre så velspillende et orkester, der lignende bonderøve som kørte på knallert i en forstad,

som hovedbeskæftigelse. Men de var morsomme. Sceneshowet var værre end Madonnas i Horsens, mens den musikalske kvalitet byggede på genetisk talent og halvfems procent hårdt arbejde. Det var meget kraftfuldt.

Jeg fik senere at vide, at de ikke havde spillet sammen i ti år. Da var det for alvor, unægtelig høj klasse.

Århus Stifttidende skrev i 1998 at Plastnoist var en institution. Til det sidste arbejdede Karl Anton dagligt med at skubbe den færøske ungdom godt på vej mod en musikalsk karriere. Uden ham havde den færøske musikscene ikke begået sig, så bredt, internationalt, som den gør i dag.

*Det har været bæredygtigt nok
Når pendulet falder til gulvet
Og alle har fundet sin tid
Har det været godt nok.*

*Musikken skal lyde
Stortrommen skal syde
Om nogen kan man bryde,
Andre slet ikke om
Anton havde sit liv at tilbyde*

Æret været Karl Antons minde.